

Medea droomt

Victor Gijsbers

18 november 2006

De wind speelt met haar grijze haren, weeft klitten die haar meisje er vanavond mopperend uit zal kammen. Ze zit midden op het terras, in het warme zonlicht dat haar huid zal looien als leer – zo waarschuwt men, maar hun zorgen zijn niet langer de hare. De ogen gesloten laaft ze haar lichaam aan de hitte en geeft zich mijmerend over aan Jason.

“Hij is een prins en een machtige held, die eregast van uw vader!” De kamenierster kreeg van opwinding nauwelijks de knoopjes van Medea’s jurk dicht. “Iedereen heeft wel een sterk verhaal over hem te vertellen. Hij zou zeemonsters hebben verslagen en in zijn thuisland wel tienduizend schapen bezitten. Bovendien...”, fluisterde het meisje, “schijnt hij nog ongetrouwd te zijn, en zelfs aan niemand zijn hand beloofd te hebben.”

“Monsters én schapen? Het zal wel een arrogante kwal zijn dan,” meende Medea. “Maar zeg eens vlug – is hij ook knap?”

“Och, ik heb hem zelf niet gezien; maar ik heb horen fluisteren dat hij zo mooi is als een god. Ze zeiden er alleen niet bij als welke god, dus laten we hopen dat hij niet zo mooi is als Hades!”

“Of als Hefaistos!”, kirde Medea, en deed alsof ze met een lam heen door de kamer schuifelde.

Ze glimlacht.

Elke dag zetten ze haar op de zuidelijke terrassen, die uitkijken over de zee waarachter ver, ver weg het land van haar vaders ligt. Het roept haar niet; niet meer. Alleen de stem van het water stijgt naar haar op, en de stemmen van spelende kinderen op de stranden beneden. Graag zou ze daar zitten, op die stranden; het warme zand door haar koude vingers laten glijden; en niets doen dan kijken naar de lachende kleintjes. (Hoe graag had ze zelf kinderen gehad!) Maar het zijn slaven die daar de kinderen brengen, en een prinses tussen de slaven, dat is ongepast – zo zegt men, en ze weet dat het waar is. Dus zit ze hier boven, luistert, en droomt.

Niet Hefaistos, bedacht ze, maar Ares; of beter nog, de zoetgevooisde Apollo.

Iedereen sprak over Jasons fiere gestalte en zijn glimmende, kostbare harnas; maar het waren zijn ogen, zijn reebruine ogen, die haar betoverden. Zelfs wanneer zijn gezicht strak in de plooi zat, zelfs wanneer hij onenigheid had met haar vader, lachten die ogen. Zijn levenslust en warmte had Medea bij haar vaders vrienden en krijgers nooit gezien. Snel, maar steeds net iets te langzaam, wendde zij haar blik af wanneer hij haar richting op keek.

Haar meisje was haast even verguld als zijzelf, en regelde discreet de ontmoetingen. Vlinders en felrode bloemen openden zich voor de zon wanneer Medea en Jason elkaar in de tuin in de armen vielen, en met vochtige lippen hun afspraak bezegelden. Ach – nog kan ze zijn handen voelen op haar rug en haar armen, nog ruikt zij de geur van zijn haren, nog straalt uit zijn ogen zijn liefde haar tegemoet.

Er moet over het Gulden Vlies gesproken zijn, toen. Dat is waar de mensen nu nog over praten, over het goud en de drakentanden, de toverspreuken en de bloedige achtervolging op zee. Maar Medea droomt van Jasons ogen, totdat de stem van haar meisje haar wekt.

“Zal ik een extra mantel voor u halen? Er staat een kil windje.”

Medea lacht haar vriendelijk toe, en de slavin verdwijnt het kasteel in. Het is een lief kind, dit meisje, altijd zorgzaam. De beste hulp die een oude vrouw zich kan wensen nu de vrienden gegaan en de kwaaltjes gekomen zijn.

In het geheim was Medea al verschillende malen in de haven geweest om het kloeke Argonautenschip te bewonderen; maar vluchtend voor de toorn van haar vader zette ze voor de eerste maal voet op het dek.

“Kom, kijk nog eenmaal goed en neem afscheid van onze geboortestad,” sprak ze tegen haar broertje zodra Jason het bevel gaf de trossen te lossen en de roeiers hun riemen het water in staken. Een korte aai over zijn bol en een vluchtige zoen – het was toch een lief kereltje, wat zou er later eigenlijk van hem zijn geworden? – dan danste ze uitgelaten naar voren, haar hoop tegemoet. Naast haar held zette ze zich, daar waar de steven trots het water doorkliefde; haar inktzwarte haren stroomden als een banier achter haar uit. Eén hand op haar zwellende buik, de andere arm om zijn middel geslagen, starend over de zee en lachend, lachend de tranen van haar geluk. “O Jason,” fluistert ze, wanneer hij een arm om haar schouder legt, “Jason.”

“Kom moedertje, u moet nu echt naar binnen. De avond begint al te vallen en straks vat u nog kou.” Het meisje heeft een arm om Medea geslagen om haar uit de stoel te helpen.

Medea wil niet naar binnen. Ze wil geen afscheid nemen van de wind in haar gezicht en de kinderstemmen in haar oren. Zelfs niet tot morgen, want je weet nooit of er een morgen zal komen. Ze wil hier op het terras zitten,

onder de sterren, en dromen van Jason.

“Nu moet u niet tegenstribbelen. Kom, mee naar binnen, u weet best dat dat moet; gisteren was u ook al zo lastig.”

Ze hebben geen respect meer voor me!, flitst het door haar geest. Maar het is zo moeilijk nog boos te worden, zo moeilijk, wanneer opstaan uit een stoel al vermoeiend is. Gedwee laat ze zich meevoeren, het kasteel in, de stilte in.

De stilte in. Ze rilt, kreunt zacht, fluistert: “Ik ben Medea”. Het meisje veegt haar de tranen van de wangen.